

Legla nepotrebnih, zaludnih i užirenih

Onaj ko nije bio na zagrebačkom velesajmu, taj ne zna šta je muka – govorilo se nekada. Ta poslovice u novijem izdanju mogla bi da glasi: onaj ko nije imao posla sa Agencijom za privatizaciju, taj ne zna šta je muka i nevolja.

U istinitost ovakve tvrdnje nedavno je mogla da se uveri i naša lokalna vlast, kada je od pomenute državne institucije dobila obaveštenje da bi zbog predstojeće privatizacije RTV Pančeva naša Skupština morala da donese novu odluku, i to u roku od sat i po! Takav zahtev može da postavi samo neko ko je arhiduduk i nema blage veze o tome kako funkcioniše vlast, ni koje su obavezne procedure za donošenje skupštinskih odluka, bez obzira na to o kojem je nivou vlasti reč. Ili neko ko je birokrata poput Viće iz Nušićevog „Sumnjivog lica”. Ili neko ko je toliko bezobrazan da smatra kako mu državna sinekura dozvoljava ama baš sve.

A u pomenutom slučaju postoji opravdana sumnja da je tu bila reč o svemu rečenom po malo.

Uostalom, ko god bi pomislio da je to samo izolovan slučaj može da priupita direktorku „Pančevca” o njenim iskustvima sa Agencijom. A pre nego što počne da mu objašnjava bilo bi poželjno da popije nekakav sedativ za smirenje.

Povrh svega toga, došla je i izjava novopostavljenog direktora te institucije kako zaposleni sabotiraju posao na privatizaciji, jer kada bi ga obavili ne bi imali više šta da rade i ostali bi bez dobrog i unosnog zaposlenja. Zato tokom proteklih pet-šest godina nije privatizovano ni jedno jedino preduzeće sa obaveznog spiska, a oko 300 zaposlenih u Agenciji je za to vreme primalo plate duplo više nego njihove kolege u ministarstvima.

Nedavno nam je i Saša Radulović otkrio da je za vreme njegovog kratkog ministarskog mandata najavio uvođenje reda u Agenciju, a zaposleni su odmah počeli da beže u ministarstva, bez obzira na to što će dobijati dvostruko nižu platu. Procenili ljudi da je tamo bezbednije.

I sve je to samo vrh ledenog brega višegodišnjeg procesa nazvanog „agencijacija Srbije”. Pa sada više niko nije u stanju da prebroji sva ta legla nepotrebnih, zaludnih i užirenih jata, zvali se oni agencije, direkcije, zavodi, fondovi ili prćije. A sumnja se da ih ima više od 150. Bilo je samo praznih obećanja o racionalizaciji, efikasnosti, preispitivanju i sličnim kao bajagi procesima.

Jer koja je vlast luda da to ukida. A gde će posle da uvali svoje zaslužne kadrove, to jest raznosaače plakata i flajera, nosioce partijskih zastava, požarne kod biračkih kutija, šetače uz stranačke šefove i svu tu prateću svitu

koja je dokaz njihove sopstvene važnosti, značaja i moći.

I baš ako državi bude manjkalo para – pa tu su krediti. A ima još i penzionera.

Z. Spremo